

B L O K K I

1 / 2019

PUHEENJOHTAJAN NUIJA

Suomen nokkahuiluseura ry:n toinen toimintavuosikymmen on pyörähtänyt käyntiin! Näin iltojen vähitellen pimetessä on mukava muistella viime vuoden isoja satsauksia: nokkahuilutapahtumaa Oulussa ja Dorothee Oberlingerin kurssia ja konserttia. Kiitos kaikille osallistujille ja tekijöille!

Seura oli mukana kuukausi sitten järjestetyssä The Royal Wind Musicin konsertissa Tempeliaukion kirkossa. Konsertti oli ikimuistoinen! Kesän toinen kansainvälinen nokkahuiluvieras oli BRQ Vantaa -festivaalilla esiintynyt Giovanni Antonini orkestereineen. Syksyllä (9.12.) englantilainen Piers Adams Red Priest -kokoonpanoineen vierailee Helsingissä G Livelabissa, ja päivä kannattaa laittaa kalenteriin jo nyt.

Nuorten nokkahuilistien katselmus järjestetään tämän vuoden Nokkahuilupäivänä 5.10. Hyvinkään musiikkiopistossa. Saamme siis jälleen nauttia monipuolisesta ja innostuneesta nokkahuilunsoitosta! Hyvinkäälle on hyvät junayhteydet, joten tervetuloa soittamaan ja kuuntelemaan sankoin joukoin.

Blokki-lehden muotoa mietitään hieman uusiksi. Kahden lehden tuottaminen ja taittaminen vuodessa on suuri urakka, johon ei perheellistyneiltä seuran aktiiveilta enää meinaa löytyä aikaa. Yksi ajatus on, että Blokki muuttuisi hieman vapaamuotoisemmaksi uutiskirjeeksi. Sisältö pysyisi siis samana, mutta mm. taittaminen vähenisi. Onko sinulla ideoita siitä millainen Blokki tulevaisuudessa olisi? Onko sinulla juttuideoita? Laitathan ajatuksiasi tulemaan minulle osoitteeseen puheenjohtaja@nokkahuilu.fi

Eero Saunamäki
puheenjohtaja@nokkahuilu.fi

TÄSSÄ NUMEROSSA

Puheenjohtajan nuija	2
Flauto dolce 50 vuotta	3
The Royal Wind Music	5
Nokkahuilumatkalla Italiassa	8
Huhtikuinen nokkahuilu- viikonloppu Englannissa	11

Suomen nokkahuiluseura ry

Perustettu vuonna 2008
Kotipaikka: Helsinki
Jäsenmäärä (12/2019): 89

Hallitus kaudella 2019:

Eero Saunamäki, puheenjohtaja
puheenjohtaja@nokkahuilu.fi

Sini Vahervuo, sihteeri
sihteeri@nokkahuilu.fi

Anna Saunamäki,
varapuheenjohtaja

Kimmo Absetz
jäsen

BLOKKI

Suomen nokkahuiluseura ry:n lehti
1/2019, 25.8.2019

Tämän numeron tuottivat:

Anna Saunamäki (päätoimittaja)

Eero Saunamäki

Satu Tervahauta

Teea Pospiech

Eija Puukko

sihteeri@nokkahuilu.fi
www.nokkahuilu.fi

FLAUTO DOLCE 50 VUOTTA

Teksti: Satu Tervahauta
Kuvat: Sami Porio

Flauto Dolce -
nokkahuiluyhtyeen 50-
vuotista taivalta juhlit-
tiin lauantaina 2.2.2019
talvisissa tunnelmissa
Tuomarinkylän Ravinto-
la Annan Kartanossa.
Aarne Porkon perus-
taman yhtyeen jäseniä
vuosien varrelta oli kut-
suttu mukaan juhli-
maan niin Facebookin,
Google-hakupalvelun,
LinkedInin, lehtijutun
kuin kerro kaverille -
viestien avulla. Yhtyeen
alkuperäinen ja nykyi-
nen jäsen Mikko Blom-
berg oli nähnyt paljon
vaivaa juhlien onnistu-
misen eteen, hänelle
suuri kiitos onnistuneista
juhlista.

Kaksikymmentäviisi en-
tistä ja nykyistä soitta-
jaa pääsi paikalle kar-
tanoravintolan hienoi-

hin puitteisiin. Sisääntu-
lomusiikkina Flauto
Dolcen trio soitti sävel-
tää J. Hookin Minuetton.
Yhtyeen nykyinen ko-
koonpano kokonai-
suudessaan esitti sävel-
täjän U.W. van Was-
senaerin Concerto Ar-
monico nr. 5:n, Adagio
e Largo ja Da Capell.
Mikko Blomberg piti
tervetuliaispuheen,
jonka jälkeen Flauto
Dolce iloitteli säveltäjä
A. Padovanon mahti-
pontisen taistelukuva-
uksen Battaglia a 8.
Nykyiselle yhtyeen joh-
tajalle Satu Parkkoselle
Riitta Kurki-Suonio-Portio

piti kiitospuheen, hän-
hän on luotsannut yh-
tyettä jo yli parikym-
mentä vuotta.

Buffetin jälkeen oli vuo-
rossa yhteissoittoa
Händelin See, the
Conquering Hero Co-
mes ja Coro, johon oli
lähetetty nuotit etukä-
teen halukkaille tutus-
tuttavaksi. Yli puolet
läsnäolijoista olivat
tuoneet soittimen mu-
kanaan ja osallistuivat
soittamiseen. Pääsim-
me myös tutustumaan
lähietäisyydeltä van-
han soittajan Jenni Tu-
run mukanaan tuo-

maan Elody-sarjan kaunokaiseen, joka herätti laaja-alaista kiinnostusta ja ihastelua.

Jälkiruoan ja kahvien lomassa oli tutustumis- ja muistelukierros. Hauskoja kertomuksia yhtyeen alkua ajoilta oli paljon. Mielenkiintoista oli kuunnella, miten yhtye oli vuosien varrella kasvanut pienten soittajien yhtyeestä aikuisryhmäksi. Alkuaikojen pitkät harjoitukset Aarne Porkon ateljeessa evästaukoineen, olivat vuosien varrella muuttuneet musiikkiopistotilojen tehokkaasti käytetyiksi puolitoistatuntiksi. Osa soittajista oli päätynt ammatimuu-

sikoiksi, osalle musiikki oli jäänyt rakkaaksi harrastukseksi. Useissa puheenvuoroissa kävi ilmi, että juhlat olivat juuri

sen näköiset, jotka Aarne Porko olisi voinut itse järjestää. Tästä jatkamme kohti seuraavaa 50-vuotiskautta.

Satu Parkkonen (oik.) on luotsannut Flauto Dolceaa jo pitkään.

The Royal Wind Music

Hollantilainen 13-henkinen nokkahuiluyhtye The Royal Wind Music (RWM) esiintyi heinäkuussa Suomessa yhteensä kolmen konsertin verran. Yhtye hurmasi yleisönsä sekä Kuopiossa että Helsingissä. TempPELLIAUKION kirkossa Helsingissä kuultiin myös yhteisesityksiä Ensemble Nylandian kanssa. Konsertin alkupuoliskolla RWM esiintyi suurena kokoonpanona, ja väliajan jälkeen kuultiin myös pienempiä kokoonpanoja.

Suomalaisyleisön yhtye otti omakseen viimeistään ylimääräisellä numerollaan, Paul Leenhoutsin sovituksella Tapio Rautavaaran kehtolaulusta *Sininen uni*. TempPELLIAUKION kirkon konsertin tunnelmiin voimme vielä palata näiden Eero Saunamäen ottamien kuvien myötä.

NOKKAHUILU- MATKALLA ITALIASSA

Teksti: Teea Pospiech
Kuvat: Lorenzo
Cavasanti

1.2.2019 löydän itseni Italiasta, Bolzanosta Claudio Monteverdi-Konservatorion ovelta. Olen menossa juuri alkavaan ERPS:n (European Recorder Players Society) Biennalenokkahuilufestivaaliin. Kun vain paria viikkoa aikaisemmin näin festivaaliohjelman, ja sain pari erittäin vakuuttavaa mainospuhetta, houkuttelivat ne todellakin lähtemään reisuun.

Tässä hieman festivaalin sisällöstä: Pienessä, hyvin tunnelmallisessa salissa järjestetyn avajaisilaisuuden jälkeen päästiin suoraan asiaan, eli musiikkiin ja nokkahuiluihin. Festivaalin kahdeksan konsertin sarjan aloitti Dan Laurin ja Anna Paradiso. Johan Helmich Romanin ja hänen italialaisten kaveriensa Leonardo Leon, Pietro Domenico Paradisin ja Francesco Maria Veracinin musiikkia sisältänyt konsertti antoi hyvää osviittaa sille, millainen

festivaalin konserttivalikoima tulisi olemaan. Rento ja mukavaa kuunneltavaa.

Sain huomata hyvin nopeasti, että tunnelma festivaalilla oli todellakin rento ja soittajista pystyi huomamaan saman. Frakkipukumeininki oli hyvin vähäistä, aikatauluista ei nipotettu minuutin päälle ja vaikka esim. parissa konsertissa muusikoilta puuttui nuoteista sivu, konsertit hoidettiin loppuun ammattilaisten tavoin, hyvän huumorintajun kera totta kai. Todella mukavaa.

Ensimmäisenä päivänä pidettiin myös festivaalin kilpailun ammattiotiskelijoiden kategorian semifinaali, josta pystyi nopeasti huomaamaan soittajien teknisesti korkean tason

sekä musiikkiopistotason opiskelijoiden kilpailun finaali, jota en valitettavasti kerennyt seuraamaan, koska olin seuraamassa Dan Laurinin konservatorion oppilaille pitämää opetusta.

Taukojen aikana pystyi käymään nokkahuilunäyttelyssä testailemassa soittimia ja penkomassa Edition Walhallin nuotteja sekä juttelemassa soitinrakentajien kanssa konservatorion tunnelmallisessa peilisalissa. Paikalla oli mm. Li Virghi, Claire Sécordel, Philippe Bolton, Andriana Breukink, sekä Ralf Netsch.

Päivän päätti toinen, konservatorion isossa konserttisalissa pidetty konsertti, jossa Bassano Quartet, Bassanoconsortin ja Eagle-

nokkahuilun voimin, esitti sovituksia klassisromanttisesta ohjelmistosta, Brahmsista Haydniin.

Toisen festivaalipäivän aloitti luento. Adriana Breukink ja Dan Laurin kertoivat Eagle-nokkahuilun synnystä, ominaisuuksista ja soittimelle kirjoitetusta ohjelmistosta. Soitinta verrattiin mm. Ganassiin ja Dream-alttoon, mikä mahdollisti toisen hauskan vertailun, Eagle vs. 3D-tulostettu Ganassi, sillä festivaalilla olleen valtavan puisten nokkahuilujen valikoiman lisäksi paikalle oli "eksynyt" myös 3D-tulostettuja soittimia, mikä aiheutti paljon ihmetystä. (Näistä hieman lisää myöhemmin.)

Konserttiohjelman starttasi "Bach Triosonata Project" Walter van Hauwen ja Tripla Concordian tulkitsemana. Kyse oli jälleen edellisillan konsertin sisällön tapaan sovituksista. Otetaan Bachin triosonaatteja, jotka ei ole alun perin kirjoitettu nokkahuiluille, ja sovitaan ne nokkahuiluille ja continuoille.

Päivän edetessä kuultiin vielä neljä muuta

konserttia: Ensimmäisessä konsertissa lavan valtasivat paikallisten musiikkiopistojen oppilaat, lounaan jälkeen silmin nähden onnelliset Golden Square Quartetin soittajat esittivät englantilaista Consort-musiikkia kuningatar Elisabetin ajalta, Dowlandista Eastiin, ja kolmantena vuorossa oli kilpailun ammattiotiskelijoiden kategorian finaali, jossa finalistit esittivät omat puolen tunnin ohjelmistonsa, sisältäen musiikkia mm. van Steenhovenilta, Corellilta ja van Eyckiltä. Tämän jälkeen jännitettiin ja odotettiin kilpailuiden tuloksia, jotka julkistettiin ennen viimeistä konserttia.

Musiikkiopistolaisten kilpailun voitti Hanna Volgman ja toiselle sijalle ylsi Janna Maria Schneider. Ammattiotiskelijoissa voittajaa ei lopulta ollut, sen sijaan jaetulle toiselle sijalle pääsi Daniel Riquelme Delgado ja Pilar Lucía Díaz.

Illan päätti Wienin taideliopiston ja Carsten Eckertin konsertti "Flatus Vocis". Täysimittainen kokonaisuus 1900-luvun nokkahuilumusiikkia muilla soittimilla, äänitehosteilla, sekä

yhdellä Bachilla täydennettynä. Lisää mielenkiintoa kokemukseen toi myös saliin luotu hyvin minimaalinen valaistus, sekä videot. Ohjelmistossa oli mm. Maurizio Pisatin The-RunningSolo ja The-RunningDuo, sekä Francesco La Licatan teos Flatus Vocis. Yhden päivän aikana saisi kuulla hyvin laajan skaalan ohjelmiston kirjoja, sekä nuoremman että kokeneemman polven nokkahuilisteilta.

Festivaalin kolmas, ja viimeinen päivä. Aamu alkoi luennolla, jossa Evelyn Nallen kertoi "amatöörien" ja ammattilaisten yhteistyöstä ja näiden kategorioiden välille helposti muodostuvan eron kaventamisesta, omia esimerkkejään käyttäen. Luennoitsija ei ollut varautunut kuulijoita olevan paljoa, joten puolitäysi luentosali ylitti luennoitsijan heti aamutuimaan.

Sitten koitti kahvitauko, jolloin valmisteltiin seuraavaa esitelmää, joka kului omassa tapauksessani viimeisten kuulumisten ja tulevasta, itselle jo alun perin tutusta luennosta keskustelemisen merkeissä. Ja

tässä 3D-tulostetut soittimet palaavat takaisin kuvioon: päivän toisessa esitelmässä 3DEW:n kolmikko, vierailevien muusikoiden demonstraatioiden kera, kertoi heidän projektissaan käyttämistä teknologioista, syistä miksi he tekevät mitä tekevät ja ääninäytteitä muuttamista soittimista.

Lounaan jälkeen oli päivän ensimmäisen konsertin vuoro, jossa australialaislähtöinen nokkahuilisti Brendan O'Donnell kertoi musiikin avulla tarinaa Australian etsimisestä ja "löytämisestä". Ohjelma koostui neljän maan ohjelmistoista. Kyse oli maista, joista joku oliesitetyn teoksen aikakautena löytänyt Australian mantereeseen purjehtiessaan, tiedostamatta kuitenkaan mitä löysivät. Ohjelmaa täydensi australialaisten nykysäveltäjien, kuten Benjamin Thornin ja Elizabeth Lawn musiikki. Taas hyvin persoonallinen ja kiehtova ohjelmakokonaisuus ja esitys.

Tämän jälkeen palattiin takaisin luentojen pariin. Soitinrakentaja Philippe Bolton piti luenton flageoleteista. Bolton kertoi soittimista,

ranskalaisen flageoletin rakenteesta, soittimen historiaa, soittimen kirjallisuudesta ja paljon muuta. Festivaalin päätti festivaaligaala, jossa esiintyi Dorothee Oberlinger, kilpailussa palkittujen, sekä tuomariston jäsenten yllätys- ja yhteisesitysten kera. Kilpailun palkinnot jaettiin ja nautittiin festivaalin viimeisestä nokkahuilumusiikin katkausesta. Konsertti tiivistä hyvin koko festivaalin sisällön. Yhdessä tekemisen ja olemisen meininkiä parhaimmillaan.

Festivaali siis todellakin piti kiinni teemastaan "1 instrument, 100 ways to make it sound". Monipuolisuuden ja vaihtelevuuden määräkolmen päivän sisään oli huikea ja ainakin itselle hyvin inspiroivaa. Festivaalilla ei sinänsä

mitään väentungosta ollut, mutta silti järjestäjät Lorenzo Cavasanti ja Anne-Suse Enble olivat saaneet hyvin viihdyttävän kokonaisuuden kasaan. Ja kuten festivaaleissa, ja nokkahuilistien keskuudessa yleensäkin käy, jutustelua ja nokkahuilujen soittoa riitti jatkuvasti. Olo oli koko ajan tervetullut, kun ammattimuusikot, soitinrakentajat, oppilaat ja kaikki muut festivaalilla olijat viettivät aikaa yhdessä. Hyvä kun lähdin tälle nokkahuilumatkalle ja hienoa, että tällaisia tapahtumia järjestetään.

HUHTIKUINEN NOKKAHUILU- VIIKONLOPPU ENGLANNISSA

Teksti ja kuva: Eija
Puukko

Isossa -Britanniassa, jonkin matkaa Lontoosta etelään Surreyssa, Dorkingin kylässä, järjestettiin 13.-14.4.2019 ensimmäinen Euroopan Suzuki-yhdistyksen nokkahuiluopettajien tapaaminen. Paikalla oli opettajia Islannista, Irlannista, Saksasta, Englannista ja Suomesta, yhteensä 12 opettajaa. Viikonlopun vastuuhenkilö, Euroopan Suzuki-yhdistyksen nokkahuilistien opettajakouluttaja Nancy Daly, oli järjestänyt kahdelle päivälle meille sopivasti yhteismusiikkia, keskusteluja ja ulkoilua keväisessä luonnossa. Kylätalon salissa mahduimme hyvin soittamaan ja nauttimaan sunnuntain konsertista. Kurssin kruunasi Palisander-nokkahuiluyhtyeen antama koulutus ja konsertti. Vuoden yhtyeessä mukana ollut Suzuki-nokkahuiluopettaja Elspeth Robinson kertoi meille ensin "uusista" soittotekniikoista ja

pääsimme kokeilemaan niitä parissa sooloteoksessa. Elspeth on loistava muusikko ja opettaja. Hän on sulautunut hienosti ryhmäänsä. Palisander-yhtye on esiintynyt vuodesta 2013 ja osallistunut useille festivaaleille ja kilpailuihin. Yhtyeessä soittavat Lydia Gosnell, Miram Nerval ja Caoimhe de Paor sekä Elspeth, joka tuli Hannah St Clair Buggsin tilalle. Ryhmä kiertää myös ahkerasti konsertoimassa lapsille kouluissa ja on julkaissut levyn Beware the Spider. Ryhmän yhteissoitto sunnuntain 14.4.2019 konsertissa oli hiottua ja vaivatonta ja juonnot sävellyksiin olivat luonteivia. Soittimet vaihtuivat sujuvasti ja kaikille tuntui olevan yhtä helppoa soittaa sopraanoa kuin suurinta kontrabassonokkahui-

luakin. Minulle jäi erityisesti mieleen Agnes Dorwarthin Articulator. Siinä soittajat liikkuvat ja jäljittelivät puhetta, tempon ja liikkeen täytyi synkronisoida muiden soittajien kanssa yhteen saumattomasti. Perinteisemmästä ohjelmistosta Anton Vivaldin La Notte oli kaunis ja sopivan unenomainen. Miriam Nervalin sovitus oli onnistunut. Erikoisuutena voisin mainita, että Palisander-nokkahuiluyhtye esitti koko tunnin mittaisen konserttinsa kaikki 13 teosta ilman nuotteja. Innostuin kuulemastani niin, että mukaani tarttui heidän CD-levynsä ja mielessä kävi ajatus saada heidät esiintymään Suomeen. Ehkä jonakin päivänä.